

Güç Kardeşliği Tesis Etmektir

– safdeha · 16 Şubat 2016

Öğlen vakitleri artık... Gazetelere bakıyorum. Neredeyse hep magazin ve kaza haberleri hâkim. Artık alıştık mıdır nedir, içimde ne korku var nede eleştiri, aksine sıradanlaştı diye düşünüyorum. Bu hisler ile 1970li yıllarda, çocukluğumla ve ergenliğimin geçtiği yılları anımsıyorum. Eğer kızlar mini etekli geziyorlarsa, kötü-hafif kadın gözüyle bakılıyor ve evlenilmeyecek kız kategorine koyuyorlardı. Yoldan geçerken gençler laf atıyor ve küfrediyorlardı. Gazetelerde onlara taciz edenlerin haberleri tek tük de olsa yayınlanıyordu. Futbolcu manken meslekten sayılmıyordu. İdealist öğretmenler ve onlara saygı duyan bir halk vardı. Eğitim seviyemiz, gelişmişlik düzeyimiz ve özgürlükler nerdeyse %10ların altındaydı. Şehirlerde bile köy kültürü hâkimdi. Sokak satıcıları, yoğurt taşıyanlar, kalaycılar, sebze-meyve satanlar, eskiciler, apartman önünü dolduran ev hanımlarının dedikodu magazinleri öylesi doğaldı. Çalışan kadın bile pek itibarlı değildi. Evlenirken erkekler tercih etmiyordu. Çalışıyor ya, kötü kadın olmalıydı imajı yer etmişti. Sadece TRT1 vardı televizyon olarak. Gazete ve dergiler kartelleşmişti. Örneğin dedikodu, bulmaca, yalan haber, magazin okumak isteyen Günaydın gazetesini, Hürriyetin saklambaç ekini alırdı. Ciddi haberleri, tercüman, milliyet veya hürriyet gazeteleri görev edinmişti. Sıkça iktidarlar değişiyor, hayat pahalılığı ve anarşi günden güne artıyordu. İlk defa Türkiye’de üretilen arabalar kapış, kapış ve oldukça pahalıya alıcı bulabiliyordu. Sinemalarda Tarkan veya Kara Murat filmleri ile arabesk filmlerine rağbet ediliyordu.

Bu kadar teknolojidenden yoksun ve ön yargılı bir toplum olmamıza rağmen her sokaktaki ya da apartmandaki aileler birbirini tanıyor, birbirlerine geliyor-gidiyor ve iyi gün-kötü gün komşuluğu yapabiliyordu. Eğer sokağa bir yabancı gelmişse herkes onun yabancı olduğunu biliyor ve merakla niçin orada olduğunu bilmek istiyordu. Hırsızlık yaşanmıyordu böylece. Kavgalar sadece dedikodu üzerine oluyordu.

Ben çocuk olarak sokakta istediğim kadar oynayabiliyor hatta geceleri sokak oyunlarını oynarken ailem beni merak etmiyordu. Özellikle pazarlar kurulduğu zaman tornet yapmak ve para karşılığı alış-veriş yapanların yüklerini taşımak, evden su doldurup pazarda su satmak bize ticaretin ve paranın değerini öğretiyordu. Misket bile oynarken, bir kumar gibi görünse de, tipik bir borsa işlemi, misket borsasını, çocuklar arasında kurmuştuk bile. En fazla misketi olan en zengin çocuktaydı, ya da torneti olan. Ailelerden kopmuş ve güvenilir bir sokak eğitimi vardı. Her sokağın bir futbol takımı ve rekabeti aramızda yaşanırdı. Aramızda maçlar yapardık. Çok mutlu ve güzel bir dönemdi benim için o yıllar.

Günümüzde, bırak mini eteği, bazı deniz kenarı şehirlerde, bikini ile alış-verişe giden kadınlarımız var. Kadınların çalışırken mini etek giymesini destekleyen patronlar var. Böyle çalışan kadın modern ve kariyer sahibi oluyor günümüzde. Erkekler çalışan kadın ile evlenmeyi istiyor. Böyle evliliklerde çocuk sahibi olmak istemeyen bir niyette doğdu. İlk önce kariyer, gezme-tozma ve ne zaman hız kesildiğinde

çocuk sahibi olmalar başladı. Her gün bir başkasıyla gezen ve ilişki yaşayan kadınlar ise, eğer kariyer sahibi ise, çocuk olana kadar evli kalıp boşanıyorlar. En azından toplum gözünde meşru çocuk sahibi olmaktan korkuyorlar. En azından buna önem veriyorlar. Her türlü fındığı kırmış hanımlar belli yaşa geldiğinde çocuklara model oluyorlar. Hani “Sen neymişsin be abi!” dercesine önemli şahsiyetler oluyorlar. Böylece, boşanmalar artıyor, anasız ve babasız çocuklar sevgiden yoksun büyüyor! Artık mankenlik ve futbolculuk çok önemli meslekler. Kimse onlara KPSS den ne aldın veya hangi okulu bitirdin diye sormuyor! Okuyan çoğalıyor ama yaşadığımız o çocukluk döneminden daha cahil bir toplumda ve sevgisizce yaşıyoruz.

Biz ne istiyoruz ki... “Korkusuz, özgür, sevgi dolu yaşam ve huzur...” peki bunu nasıl bulacağız ki... En çok kazanan kişi olmak uğruna ONUN BUNUN ÜSTÜNE BASARAK MI? Her türlü tavizi vererek, manken veya futbolcu olarak mı? Teknolojiyi istemiyor muyuz yoksa? Bir mühendis, teknolojiyi bize sunmak için çalışıyor, modern icatlar yapıyor. Peki, neden mankenden veya futbolcudan fazla kazanamıyor ki... Onun kadar değer ve itibarlı olmuyor da, sanat uğruna her türlü çirkinliği yaşayan bir ünlü itibarlı olabiliyor. Bir doktor, nerdeyse ömrünü insanların sağlıklı yaşaması için harcıyor, ya da bir öğretmen bu çocukların yetişmesi için ne çalışmalara imza atıyor. Peki, nedir yaşam şartları? Pek iç açıcı değil. Bir iş sahibi olması için, birkaç dil bilmesi, KPSS den çok yüksek not alması, en az doktora seviyesinde eğitim diploması ve dahası isteniyor. Sanki çocukluğumun yoğurt satanları, kalaycıları gibi mesleklerin sahibi oldular... Yaşamak için görüntüye, eğlenceye değil doymaya ve teknolojiye ihtiyaç var. Isınmak için doğal gaz'a ve doğal gaz içinde onu araştıran ve bulan mühendislere...

Güçlü devlet ancak, bilgili ve becerisini iyi bir eğitimden almış insanlarla olabilir. Ahlaki çöküntüyü göklere çıkararak bir nesil ancak, zayıf, korkak, dinsiz ve amaçsız bir nesil ile yok olmaya mahkûmdur. Çıplaklığı ile kazanan değil, beyni ile kişilik sahibi olmuş, aşağılanmamış bir kadın sunmamız lazım yeni nesile. Ahlakını, mahremini ve şerefini en üst düzeyde gören bir kadının çocuklarına ihtiyaç var. Bilgisi ile düşmanını korkutan, mühendisliği ile her toplumdan ileri giden, sağlık ve eğitimde becerilerini ispat eden nesile de... Böyle şöhret olan ve gençlere örnek olan insanlara ve modellere de!

Güçlü olmak, çok toprak sahibi veya çok para sahibi olmak değildir. Güçlü olmak, komşusunu ve halkını tanıyan ve ona ihanet etmeyen, öz kültürüne ve tarihinden dolayı gurur duyan, acısıyla üzülen, sevinciyle sevinen bir toplum ile olur. Çocukluğumda, bunların birazı vardı, fakat dışarıdan öylesi bir baskı vardı ki, aşağılandık yıllarca... Modeli, başka ülkenin insanlarına yönlendirdiler! Başardılar da... Şimdi onlar gibi yaşıyoruz ve onlara benzedik, ne mutlu bize!

Saffet Kuramaz